

Arrest

nr. 138 022 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X,
Optredend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig
kind: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XHAZYAN, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter XN, op 5 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 24 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Beide bestreden beslissingen werden aan verzoekster betekend op 7 mei 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te Jerevan op (...) 1980.

Op 10 september 2013 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) in.

Op 9 oktober 2013 besliste de gemachtigde om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Op 9 oktober 2013 werd eveneens ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 21 februari 2014 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 24 april 2014 besliste de gemachtigde om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.02.2014 werd ingediend door :

[...]

en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind [...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het argument dat de broer, vader en moeder van betrokkene hier legaal in België verblijft, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat het aangehaalde art. 3 en 28 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 (nondiscriminatie van kinderen) van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, en het art. 28 EVRK kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen (een beetje Nederlands en Frans spreekt, ze een duurzame vriendschapsrelatie heeft opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 24 april 2014 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mevrouw,

[...]

en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort en of visum."

Op 13 augustus 2014 diende verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 29 september 2014 besliste de gemachtigde om verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Eveneens op 29 september 2014 besliste verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Eveneens op dezelfde dag nam verweerder de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wijst hij er eveneens op dat het bevel *in casu* een herhaald bevel is en dat er een eerder bevel bestaat dat definitief geworden is. *In casu* voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Deze verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling en op het feit dat er sprake is van een herhaald bevel en vereist een onderzoek van het desbetreffende middel. Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hiermee loopt verweerder vooruit op de beoordeling van de Raad.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing.

Verzoekster voert in haar derde middel de schending aan van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, alsmede van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij licht haar derde middel toe als volgt:

“Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn. Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr.167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoekster tot de conclusie te komen dat de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens niet afdoende zijn.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

De Staatssecretaris motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term “afdoende” is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term “afdoende” wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging. Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekster en haar dochtertje hebben, levensgroot is; met name dat zij hier in België mogen verblijf houden. land waar zij zich op ononderbroken wijze sedert 2009 ophouden.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet .

De Staatssecretaris beperkt er zich toe te stellen dat de ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van de wet, maar motiveert niet waarom dit zo zou zijn, noch blijkt dat de staatssecretaris een duidelijke belangenafweging heeft gedaan en waarom in casu het wettig nagestreefde doel (i.c. de beperking opgelegd door de vreemdelingenwet) prevaleert.

Verzoekster verwijst dienaangaande specifiek naar hetgeen onder middel 1 naar voor werd gebracht. Gelet op de bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde stukken (o.m. verklaringen en attestaties) blijkt onomstreden dat het centrum van de belangen van verzoekster en haar dochtertje zich alhier, op het grondgebied, bevindt. Door de aanvraag af te wijzen met de phrase ‘Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst..’ dient verzoekster dan ook te besluiten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onredelijk tot haar besluit is gekomen en in casu dan ook zeer zeker de materiële motiveringsplicht is geschonden. Hetzelfde dient gesteld te worden nopens het schoollopen van het dochtertje van verzoekster. Reeds in het verleden werd aanvaard dat lager onderwijs studies een buitengewone omstandigheid kan zijn welke rechtvaardigt waarom de aanvraag tot machtiging wordt ingediend in België. Verzoekster kan dienaangaande niet genoeg de nadruk leggen op de lovende commentaren van de begeleiders van haar dochtertje dienaangaande. Reeds in de aanvraag tot machtiging verblijf vestigde verzoekster er bovendien ook de aandacht op dat er geen diplomatiek post in het land van herkomst ter beschikking staat. Dienaangaande wordt op geen enkel ogenblik door verweerder in de aangevochten beslissing dieper ingegaan op de moeilijkheid om in de gegeven omstandigheden (verzoekster is depressief en heeft nog een schoollopend kind) een diplomatieke post te moeten opzoeken in een vreemd en verafgelegen hoofdstad (Moskou) van een vijandig land (Rusland) Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middelen waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het feit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder gaat daarbij in op de familiale argumenten van verzoekster, op de vermeende schendingen van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 3 en 28 van het Verdrag van de Rechten van het Kind en op het argument dat het kind ook scholing kan verkrijgen in het herkomstland. Verweerder haalt ook aan dat verzoekster hoogstwaarschijnlijk wel nog familie, vrienden of kennissen heeft in Armenië waarbij ze voor korte tijd zou kunnen verblijven. Wat betreft de elementen van integratie, stipt de gemachtigde aan dat die niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend daar die tot de gegrondheidsfase van het onderzoek behoren.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Zoals verzoekster aangeeft in dit middel moet het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Zoals zij aangeeft, betekent de term “afdoende” dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing. Verzoekster wijst hierbij eveneens op de noodzaak van een zorgvuldige afweging. Ze stipt aan dat ze reeds in de

aanvraag om machtiging tot verblijf de aandacht had gevestigd op het feit dat er geen diplomatieke post in het herkomstland ter beschikking staat. Ze vervolgt dat op geen enkel ogenblik in de bestreden beslissing dieper wordt ingegaan op de moeilijkheid om een diplomatieke post te moeten opzoeken in een vreemde en verafgelegen hoofdstad (Moskou) van een volgens haar "vijandig" land (Rusland).

Het afdoende karakter van de motivering moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling. *In casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 21 februari 2014 verwees verzoekster uitgebreid naar de afwezigheid van een Belgische diplomatieke dienst in Armenië. Volgens verzoekster is eveneens het ereconsulaat niet bevoegd om kennis te nemen van dergelijke consulaire zaken, zijnde de inontvangstname van dergelijke aanvragen.

Zij verwoordde het als volgt:

"2. het niet bestaan van Belgische diplomatieke diensten in het land van herkomst

Uit de tekst van artikel 9 bis VW volgt dat de Vreemdeling "buitengewone omstandigheden" zal moeten voorleggen die rechtvaardigen waarom de aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt ingediend in België en niet bij de Belgische diplomatieke diensten of consulaire post in het land van herkomst.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. In casu is er ontegensprekelijk sprake van dergelijke buitengewone omstandigheid.

Immers kan verzoekster haar verzoek tot machtiging onmogelijk richten tot de Belgische diplomatieke diensten in haar land van herkomst, gezien er geen dergelijke diensten bestaan in Armenië.

In Armenië bevindt zich enkel een Belgisch ere-consulaat, dit meer bepaald te Erevan, dat niet bevoegd is om kennis te nemen van dergelijke consulaire zaken.

De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat het afwezig zijn van een Belgische diplomatieke dienst in het land van herkomst voldoende is om te spreken van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9,3de lid V.W. (R.v.St. 10.07.1997, nr. 66.703; R.v.St. 06.01.2000, nr. 8457; R.v.St. 10.06.1995, nr. 47.841, TVR 1995).

Volgens de informatie van de F.O.D. Buitenlandse Zaken, is enkel de Ambassade in Moskou bevoegd om op treden voor consulaire zaken voor Armeense burgers.

Voor verzoekster gelden evenwel specifieke moeilijkheden om zich naar de ambassade in Moskou te begeven. Immers heerst in Armenië, net als in vele andere ex-Sovjetrepublieken, een klimaat van wantrouwen tegenover de vroegere kolonisator Rusland, waardoor de omstandigheden voor Armeense burgers om naar Rusland te reizen verre van ideaal zijn en waardoor zij ernstig beperkt worden in de mogelijkheid daartoe. Rusland werd de voorbije jaren overstelpt met etnische Russen, die de Centraal-Aziatische republieken ontvluchtten omwille van de gewijzigde politieke en economische omstandigheden voor Russen na de onafhankelijkheidsverklaringen in deze staten. Rusland is dan ook erg terughoudend om nog meer Centraal-Aziaten van Russische origine op zijn grondgebied toe te laten, zelfs al zij het tijdelijk.

Verzoekster heeft bijgevolg geen Belgische diplomatieke diensten ter hare beschikking waarbij zij haar verzoek tot machtiging zouden kunnen indienen in hun land van herkomst."

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State kunnen "als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz." terwijl "echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Hieruit blijkt dus dat het aangevoerde argument van verzoekster dat er in Armenië geen diplomatieke post is en dat het ere-consulaat in Armenië niet bevoegd is voor dergelijke aanvragen inderdaad in de aanvraag werd opgenomen en bovendien een uitermate pertinent element was bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

De Raad moet vaststellen dat nergens in de bestreden beslissing wordt ingegaan op dit in de aanvraag aangevoerde element. Ook in de nota met opmerkingen gaat verweerder de argumenten die verzoekster in haar verzoekschrift heeft ontwikkeld in die zin volledig uit de weg.

De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is nu in het geheel geen motivering aangaande deze ingeroepen buitengewone omstandigheid werd opgenomen. Het komt de Raad niet toe om na te gaan of de door verzoekster ingeroepen informatie correct is of om te evalueren of het, indien verzoekster inderdaad zou geacht worden haar aanvraag in Moskou in te dienen, dit redelijkerwijs van haar kan verwacht worden gezien de door haar in de aanvraag en in het verzoekschrift ingeroepen specifieke elementen die haar persoon eigen zijn.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

Een eventuele gegrondheid van de overige middelen aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.2. Aangaande de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2014.

Verzoekster voert in haar enig middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert. Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt : [...]

Zoals reeds supra werd gesteld heeft verzoekster medio december 2003 haar land van herkomst verlaten. Sedert meer dan 10 verblijft verzoekster op Frans – Belgisch grondgebied. Het dochtertje van verzoekster werd in Frankrijk geboren.

Sedert 2009 vormt verzoekster met haar dochtertje een feitelijk gezin met haar ouders !!

Dit feitelijk gezin dient beschermd te worden.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven.

Verzoekster wenst in dit kader te benadrukken haar beide ouders alsmede haar broer legale wijze op het grondgebied van het Rijk verblijven, dit meer bepaald:

•De vader van verzoekster, de heer J. S., (° 07.09.1958) en de moeder van verzoekster , mevrouw D. D. (° 13.12.1958), zijn beiden in het bezit van de elektronische B kaart en wonen op hetzelfde adres van verzoekster te M.

•De broer van verzoekster, de heer J.H. (° 27.01.1983), is houder van de elektronische B kaart en woont met zijn gezin (vrouw en twee kinderen) te M.

Verzoekster heeft ook 2 tantes in België te W. (zussen van haar moeder):

•S.S. aan de [...] S. heeft 2 kinderen welke hier wonen.

•V. M. aan de [...]. S. en M. zijn de zussen van de moeder van verzoekster. M. heeft 3 kinderen, waarvan 2 wonen in België; Verzoekster onderkent dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Evenwel zal een vreemdeling zich wel degelijk op artikel 8 EVRM kunnen beroepen indien hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling die legaal verblijft in België en het voor hem zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst. Het staat onomstreden vast dat een feitelijk gezin kan bestaan uit de samenleving tussen bloedverwanten in de zijlijn en opgaande lijn. Uit hetgeen hierboven werd gesteld blijkt dat verzoekster samen met haar dochtertje feitelijk inwoont bij haar ouders voornoemd. Ook met de andere dichte familieleden (meer bepaald haar broer en diens gezin alsook haar tantes voornoemd en hun kinderen) welke zich alhier op het grondgebied van het Rijk bevinden, heeft verzoekster op regelmatige basis contact. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dient men twee criteria in acht te nemen voor de beoordeling van het recht op gezinsleven in dergelijke zaken (ECRM, 7 oktober 1986, nr. 10.730/84). Ten eerste dient te worden nagegaan of er een band van bloed- of aanverwantschap is, hoewel dit criterium zelfs niet absoluut noodzakelijk is. In casu kan dit onmogelijk worden ontkend, nu het gaat om de ouder / kind relatie. Ten tweede dient te worden gekeken of de familiale band voldoende hecht is. Uiteraard is dit een subjectief element waarop vaak moeilijk een eenduidig antwoord kan worden gegeven. In het geval van verzoekster kan daar echter geen twijfel over bestaan.

Zij woont immers al meer dan 10 jaar samen met familie, vooral haar ouders.

Gezien dus de intensiteit van de familiale banden en de aanzienlijke duur van het samenwonen, die duidelijk maakt dat het hier niet zomaar gaat om een tijdelijke noodoplossing, is het evident dat de band van verzoekster (en haar dochtertje) en haar ouders onder de bescherming van artikel 8,1ste lid EVRM valt.

Verder wordt vaak vereist dat het voor de verzoeker quasi onmogelijk dient te zijn om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben.

Uit hetgeen supra gesteld moge duidelijk zijn dat de dichte familieleden zich allen op het grondgebied van het Rijk bevinden.

Ten aanzien van deze personen kan dan ook onmogelijk van een gezinsleven worden gesproken.

Men kan evenmin stellen dat verzoekster het gezinsleven dat zij nu heeft met het gezin van haar ouders ook in haar land van herkomst kunnen hebben, nu deze legaal in België verblijven.

VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt. Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel. Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie. Verzoekster kan dan ook in elk geval beroep doen op artikel 8 EVRM. Immers verblijft zij al meer dan 10 jaar ononderbroken op Belgisch grondgebied in de grensstreek met Frankrijk. Elke sociale banden in haar land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit lange verblijf. In België daarentegen heeft verzoekster duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap. Zoals reeds gesteld spreekt verzoekster ook een beetje Nederlands, naast een beetje Frans en goed Armeens en kan zij niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap. Het dochtertje van verzoekster gaat alhier naar school sedert 2009 en volgt op heden de leergangen van het derde leerjaar. Door nu geen rekening te houden met de prangende humanitaire situatie waarin verzoekster zich wel degelijk bevindt, wordt artikel 8 EVRM geschonden. Schending welke evenwel niet de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitstoets doorstaat. De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE1996). Het middel is dan ook gegrond."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM omdat zij van oordeel is dat het bestreden bevel een inbreuk vormt op het gezinsleven dat zij leidt met haar ouders, tantes, broer en dochtertje, dient de Raad op te merken dat er een onderscheid moet gemaakt worden tussen de relatie van verzoekster en haar minderjarige dochter en tussen de relatie met haar ouders, tantes en broer.

Volgens de rechtspraak van het EHRM zal er vanaf het moment van de geboorte van een minderjarig kind en wegens dat feit zelf, tussen dat minderjarig kind en zijn ouder een band bestaan die gelijkstaat met "gezinsleven". De band tussen een ouder en een minderjarig kind wordt slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' beschouwd (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, § 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, § 25). *In casu* is er geen enkele reden om die band als "verbroken" te beschouwen, zodanig dat het gezinsleven met het minderjarig kind wordt aanvaard. Nu de bestreden beslissing echter eveneens op het minderjarige dochtertje betrekking heeft, zal de uitvoering ervan geen scheiding tussen verzoekster en haar minderjarig kind met zich meebrengen, zodat op deze grond geen schending van artikel 8 van het EVRM kan aanvaard worden.

In casu stipt verzoekster echter aan dat zij sedert 2009 een feitelijk gezin vormt met haar dochtertje en haar ouders, omdat ze op hetzelfde adres wonen. Ze meent dat het onomstreden vaststaat dat een feitelijk gezin kan bestaan uit samenleving tussen bloedverwanten in de zijlijn en opgaande lijn. Ze stipt verder aan dat ze al meer dan 10 jaar samenwoont met haar ouders. Door deze aanzienlijke duur van het samenwonen en de intensiteit van de familiale banden, zou het duidelijk zijn dat het *in casu* niet gaat om een noodoplossing maar dat de band tussen verzoekster (en haar dochtertje) en haar ouders onder de bescherming van artikel 8, 1ste lid van het EVRM valt. Nu haar ouders in België legaal verblijven, zou men niet kunnen stellen dat het gezinsleven ook in het herkomstland kan doorgaan.

De Raad merkt echter op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of naar analogie tussen andere volwassen familieleden. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). Dit kan naar analogie ook op andere naaste familieleden toegepast worden.

In casu toont verzoekster nergens een band aan met haar ouders, tantes of broer die verder gaat dan de gewone affectieve banden, noch elementen die afdoende wijzen op een vorm van afhankelijkheid van die familieleden. Het feit dat verzoekster sedert 2009 in België woont en verblijft bij haar ouders, doet hieraan geen afbreuk en wijst op zich niet op een specifieke afhankelijkheid van verzoekster ten aanzien van haar ouders of de door verzoekster in haar verzoekschrift opgesomde andere familieleden.

Bijgevolg aanvaardt de Raad geen gezinsleven dat door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd tussen de meerderjarige verzoekster en haar ouders, tantes of broer, zodat evenmin op deze grond een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen.

Verzoekster stipt verder aan dat niet enkel het gezinsleven, maar eveneens het privéleven en de sociale banden worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Ze stipt aan dat ze reeds meer dan 10 jaar op Belgisch grondgebied en in de grensstreek in Frankrijk heeft gewoond waardoor al haar sociale banden met het herkomstland definitief zouden zijn doorgeknipt. Verzoekster vervolgt dat ze een beetje Nederlands, een beetje Frans en goed Armeens kan en haar dochtertje reeds sedert 2009 naar school gaat in België. Bijgevolg zou verzoekster zich in een prangende humanitaire situatie bevinden en zou de schending niet de legaliteits-, legitimeits- en proportionaliteitstoets doorstaan.

Wat betreft het aangevoerde privéleven benadrukt het EHRM dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. Niettemin is het ook weer aan verzoekster om dit privéleven aannemelijk te maken. Aangenomen dat verzoekster *in casu* op voldoende wijze het bestaan van een privéleven heeft aannemelijk gemaakt op grond van de stukken gevoegd bij de aanvraag, wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bijgevolg is aan de legaliteitsvereiste voldaan.

In casu is het legitiem doel dat met een bevel wordt beoogd de openbare orde, in de zin van de controle op de migratie op het grondgebied, zodat eveneens aan de legitimeitsvereiste is voldaan.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die het privéleven betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, “zijn de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande

inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), 5 september 2000, nr. 44328/98). Een ander belangrijk punt is te weten of het privéleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privéleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. *In casu* wordt niet betwist dat verzoekster nooit over enig verblijfsrecht heeft beschikt. Verzoekster behoorde aldus te weten dat haar situatie en die van haar dochtertje precair was en dat er ten allen tijde een einde kon worden gesteld aan dit verblijf. Een dergelijk privéleven ontwikkelt tijdens een precair verblijf maakt geen schending uit van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft de vriendschappen die verzoekster heeft aangeknoopt, toont zij bovendien niet aan dat zij deze niet kan behouden. De moderne communicatiemiddelen laten het toe om gemakkelijk contacten te onderhouden. Het feit dat haar kind hier reeds sedert 2009 naar school gaat, neemt evenmin weg dat haar kind zich eveneens altijd in een precaire verblijfsrechtelijke situatie in België heeft bevonden. Bovendien is niet aannemelijk gemaakt dat haar dochter geen school zou kunnen lopen in Armenië.

De Raad van State heeft overigens meermaals geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing een niet toegestane inmenging in haar privéleven inhoudt.

Verzoekster maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel tegen de tweede bestreden beslissing is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 24 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van 24 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 24 april 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES